

“ช่วงนี้...ดวงชะตาคุณมีเกณฑ์จะได้รักนะค่ะ”

ดวงชะตา
มีเกณฑ์
จะได้รัก

มินิรญา

ดวงซุช=๗๗
จีเกนท์
จ=105R1A

มโนรญา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ขีดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

รื่นรมย์ทุกจังหวะรัก

ดวงชะตามิเกณฑ์จะได้รัก

โดย มินerva

ราคา 205 บาท

ลำดับที่ 495

ISBN 978-616-00-4790-1

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2566

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภักษญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เขียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พิชัย แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลเลอร์วินาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมธาภัทร

ออกแบบปก : สุพิน มาลัยทอง จัดรูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

สตาปอร์นบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัลเลอร์วินาย : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

นิยายเรื่องนี้นับว่าเป็นนิยายที่ใช้เวลาเขียนยาวนานที่สุด ตั้งแต่ศรีเริ่มทำงานตรงนี้มาเลยก็ว่าได้ หลังจากที่ถูกไข เขียนและลบมา มากมายหลายครั้ง ในที่สุดศรีก็เซ็นคุณฉันทนามมาส่งถึงมือทุกคน จนได้

และใช้ค่ะ ทุกท่านอ่านไม่ผิดหรอก นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราว ความรักของเหมือนฝัน แผลน่องแห่งบ้านเศรษฐี ลูกรักอีกคนของ ศรีที่ซุกไว้ในใต้อบมาตลอดหลายปี กับผู้ชายที่พิชิตมากมายพอกัน กับเหมือนฝันอย่างจ้าวเวรหลง

ความสัมพันธ์ของพวกเขาก็เริ่มต้นขึ้นจากการที่ฝ่ายชายเข้าใจผิด คิดว่าเหมือนฝันเป็นมาสฟ้าว พี่สาวฝาแฝดของเธอที่สร้างปัญหาให้ ครอบครัวของเขาตลอดปีที่ผ่านมา แต่กว่าจะรู้ว่าตัวเองเข้าใจผิด จ้าวเวรหลงก็ถลาลึกเกินกว่าจะถอนตัวแล้ว แต่เรื่องราวของพวกเขาก็เป็นยังไง ก็ขอเรียนเชิญให้ทุกท่านไปติดตามได้ในเล่ม

การเดินทางของเหมือนฝันและจ้าวเวรหลงนั้นยาวนานมากๆ ในความรู้สึกของศรี ตลอดการเดินทางนั้นหนักหนาสาหัสเกินกว่าจะ

บอกเล่าได้ ทว่าสิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงก็คือปลายทาง ที่ศรีรู้ว่าในที่สุด เมื่อศรีมาส่งตัวละครทั้งสองนี้จนถึงปลายทาง เราจะได้พบกันอีกครั้งหนึ่ง

ขอบคุณทูนหัวทุกท่าน ทีมที่แสนดีของศรีที่คอยช่วยเหลือและ ลากศรีกลับมาทำงานจนได้ ขอขอบคุณจากหัวใจจริงๆ ค่ะ ทุกข้อความ ทุกการโทร. มีความหมายกับศรีเกินกว่าจะใช้คำพูดใดๆ มาบรรยาย

หวังว่าเราจะได้เจอกันอีกครั้งเร็วๆ นี้

มิณรญา

บทนำ

ร่างบอบบางของมาสฟ้าเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว มือเล็กค่อยๆ จัดเรียงเสื้อผ้าสำหรับการเดินทางให้เหมือนฝันผู้เป็นน้องสาวฝาแฝด โดยมีเจ้าตัวนึ่งให้กำลังใจอยู่ไม่ไกลพร้อมกับหยิบขนมอบกรอบเข้าปากช่วงเวลาไปพลางๆ ก่อนเหมือนฝันจะพูดทั้งที่ยังมีขนมเต็มปากด้วยน้ำเสียงตัดพ้อและอดอ้อนพี่สาวอยู่ในที่

“เสียดายเนอะ ไม่รู้ว่าทำไมต้องมีเรื่องเอาตอนนี้ด้วย ดูลิ พี่ฟ้าต้องทิ้งตัวเลยเนี่ย”

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่ใช่เรื่องใหญ่” มาสฟ้าตอบเพียงเท่านั้นตามวิสัยคนไม่ช่างพูดเป็นทุนเดิม มุมปากที่ขยับยกเป็นรอยยิ้มนั้นแฝงนัยบางอย่าง ก่อนหญิงสาวจะก้มหน้าลง แสร้งเป็นตั้งใจทำงานตรงหน้า ทำให้เหมือนฝันไม่ทันสังเกตรอยยิ้มนั้น เหมือนฝันคิดเพียงว่า เมื่อมาสฟ้าพูดเช่นนี้แล้วก็คงไม่มีเรื่องอะไรต้องกังวล

สำหรับเหมือนฝัน จะมีใครการันตีเรื่องความปลอดภัยให้เธอได้ ดีไปกว่ามาสฟ้านั้นไม่มีอีกแล้ว ยิ่งคิดถึงว่ามาสฟ้าเป็นเพียงหนึ่งในไม่กี่คนที่ห่วงเธอด้วยใจจริง เหมือนฝันก็ยิ่งมั่นใจว่าพี่สาวของเธอจะไม่ปล่อยยให้เธอไปเผชิญอันตราย ตั้งแต่จำความได้ มาสฟ้ามักจะเฝ้าเตือนเธอก่อนเสมอหากมีเรื่องที่ต้องระวังเป็นพิเศษ ซึ่งทุกอย่างก็เป็น

ไปอย่างที่มาสฟ้าเตือนทุกครั้ง

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะค่ะ...” แม้คิดว่าการเดินทางในวันพรุ่งนี้ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล แต่เหมือนฝันซึ่งเป็นคนติดพี่สาวยิ่งกว่าดังเมื่อกี้ยังมีวายบนอดออดตามประสา สำหรับเธอ การมีมาสฟ้าอยู่ใกล้ๆ ย่อมอุ่นใจกว่าอยู่แล้ว “ถ้าพี่ฟ้าไปพร้อมกับฝันก็ต้องดีที่สุดอยู่แล้ว หรือฝันจะเปลี่ยนตัวตามพี่ฟ้าดีคะ เราไปสังคิปรีกันก่อนก็ได้ แล้วค่อยไปเที่ยงไฮ้พร้อมกัน”

“ไม่ต้องหรอก พี่ไปคนเดียวก็พอ เราไปเที่ยงไฮ้ก่อนอย่างที่คุณกันไว้นั้นแหละ” มาสฟ้าเหลือบมองใบหน้าที่เหมือนเธอทุกกระเปียดนี้แล้วทำหน้านิ่ง สันตึระะเบาๆ ด้วยท่าทางอ่อนใจกับความติดพี่ของเหมือนฝัน ก่อนจะหลอกล่อเอาใจน้องสาว ด้วยกลัวว่าเหมือนฝันจะทำอย่างที่เพิ่งบอกเธอ “พี่สัญญาว่าจะรีบเคลียร์งานแล้วรีบบินไปหาเราทันทีเลย ดีไหม”

“สัญญานะคะว่าจะรีบตามมา ถ้าผิดสัญญาจ่ายเงินตลอดทริปนี้เลยนะ” เหมือนฝันตอรองอย่างเจ้าเล่ห์

“ไม่ใช่ว่าพี่ต้องเป็นคนจ่ายอยู่แล้วหรือไง” มาสฟ้าดักทางคนเจ้าเล่ห์ หลิวตามองหน้าเหมือนฝันด้วยสายตารู้เท่าทัน...คิดว่าเธอก็เป็นคนรับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่ายทุกครั้งทีไปเที่ยวกับเหมือนฝันอยู่แล้วไม่เห็นต้องมีสัญญาไร้สาระอะไรนั้นเลย

และไม่กี่วินาทีต่อมา ดวงหน้างามของมาสฟ้าก็มีแววเศร้าหมองลง แต่ก็เพียงเล็กน้อย ซึ่งเหมือนฝันเข้าใจว่าคงเป็นเพราะมาสฟ้ารู้ตัวว่า เงินในบัญชีของมาสฟ้าจะถูกเธอสูบในทริปนี้เป็นจำนวนมหาศาล คิดดังนั้นเหมือนฝันจึงอดหัวเราะไม่ได้ ก่อนจะยิ้มกว้างเอาใจแผดพี่ทันทีทันควัน ด้วยไม่อยากให้มาสฟ้าเสียใจเรื่องจำนวนเงินที่ต้องเลี้ยงดูเธอ

ก็มาสฟ้าเป็นพี่นี่นา...เป็นธรรมชาติที่ต้องเสียเงิน ‘เล็กๆ น้อยๆ’

เวลาไปเที่ยวด้วยกัน

“ไม่เห็นต้องทำหน้าที่แบบนั้นเลยนี่คะ เคยกลับมาฝันสัจญ์ว่า จะช่วยพี่ฟ้าทำงาน...หาเงินกลับมาคืน ดีไหม” เหมือนฝันประจบเสีงหวาน โผเข้ากอดเอวเล็กของพี่สาวพร้อมใช้ศีรษะถูโกไลล์มน ออดอ้อนอย่างน่ารัก ประหนึ่งตนเป็นลูกแมวตัวน้อยๆ ของมาสฟ้า “ทริปนี้พี่ฟ้าเสียไปเท่าไร ฝันจะหากกลับมาคืนให้เป็นสองเท่าเลยอ้อ!”

“ถ้าได้อย่างนั้นก็ได้อยู่แล้วสิ” มาสฟ้าตอบพลางยกมือขึ้นลูบแก้มเนียนใสของผู้เป็นน้อง เหมือนฝันซบไหล่เธออยู่ จึงไม่มีโอกาสได้เห็นแววตาซบซ้อนของผู้เป็นพี่ แวดตาของมาสฟ้าเต็มไปด้วยความกังวล และห่วงสิ่งที่กำลังรอน้องสาวเธออยู่ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

และแม้ว่ามาสฟ้าจะอยากชวนเหมือนฝันเอาไว้ หรืออยากปกป้องน้องน้อยของเธอมากแค่ไหน เธอก็รู้ว่าครั้งนี้ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ต้องทำได้ นี่เป็นโชคชะตาที่เหมือนฝันต้องเผชิญด้วยตัวเอง เธอมีหน้าที่เพียงส่งน้องสาวจากตรงนี้นั่น

จากนี้ไปไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น...ถึงเธอจะเป็นพี่สาว แต่ก็ไม่มีสิทธิ์ก้าวล่วงวงล้อมแห่งโชคชะตาของเหมือนฝัน แน่นนอนว่าเหมือนฝันไม่รู้เลยว่าการเดินทางครั้งนี้จะไม่ใช้การไปเที่ยวพักผ่อนธรรมดาอย่างที่มาสฟ้าบอกไว้ และเพราะความที่เชื่อใจพี่สาวมากเกินไปนั้น ทำให้เหมือนฝันมักจะมองข้ามเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ควรทำให้เธอเอะใจ และตั้งคำถามกับการกระทำประหลาดของมาสฟ้า แต่หากมองอีกมุมหนึ่ง ก็คงเป็นเพราะโชคชะตาอย่างที่มาสฟ้าอ้างถึงนั่นละ

นี่เป็นเรื่องที่เหมือนฝันไม่อาจหลีกเลี่ยง ต่อให้มาสฟ้าบอกสิ่งที่เธอรู้เธอเห็นล่วงหน้าแก่น้องสาวก็ใช่ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ หรือต่อให้เหมือนฝันรู้และพยายามเปลี่ยนแปลงมัน ลึกๆ มาสฟ้าก็รู้ว่าถึงอย่างไรเหมือนฝันและผู้ชายคนนั้นก็ต้องวนมาเจอกันสักวันหนึ่ง อยู่ดี

แต่จะเป็นการพบเจอที่ดีหรือเลวร้ายนั้น...ต่อให้เป็นมาสฟ้าที่
เห็นอนาคตได้ ก็ยากจะทำนาย

ขอบคุณ

สีหน้าเย็นชาของผู้ที่นั่งอยู่ตอนหลังของรถทำให้เพื่อนร่วมทางอีกสองคนรู้สึกหนาวเหน็บเข้าไปถึงกระดูก ต้องลอบมองหน้ากันเล็กน้อยอย่างปริศนาหรือกันอยู่หลายครั้ง แค่ว่าผ่อนลมหายใจเบาๆ พวกเขาก็ก็นั่งอย่างระมัดระวัง เพราะกลัวจะไปทำให้เจ้านายอารมณ์ขุ่นมัวโดยไม่ตั้งใจ

และแม้ว่านี่จะเริ่มเข้าฤดูใบไม้ผลิแล้ว แต่เหงื่อเม็ดโตๆ นั้นกลับผุดพรายขึ้นที่ต้นผมของลูกน้องทั้งสองคน ต่างรับรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่า หากผู้เป็นนายมีสีหน้าเช่นนั้นแล้ว การทำงานในวันนี้ย่อมยากลำบากกว่าปกติแน่นอน

ถึงแม้จะเป็นที่รู้กันว่าจ้าวเว่ยหลงไม่ใช่เจ้านายที่ใจดีเป็นทุนเดิม อันที่จริงเขาออกจะเย็นชาและหยิ่งยโสอย่างที่คุณชายที่มาจากตระกูลร่ำรวยส่วนใหญ่เป็นกันด้วยซ้ำ แต่นั่นกลับเป็นคนละเรื่องกับตอนที่เขาหงุดหงิด ความน่ากลัวของชายหนุ่มจะยิ่งทวีคูณจนยากที่จะอยู่ใกล้ๆ โดยที่ไม่โดนหางเลขไปด้วย

สิ่งที่เขามีชื่อเสียงไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าความเย็นชาก็คือความโหดร้ายของเขายามโกรธจัด ยิ่งหลังจากที่ชายหนุ่มขึ้นเป็นผู้นำตระกูลจ้าว และความหยิ่งยโสของเขาพุ่งสูงทะลุแผ่นฟ้าจนใครๆ พากันเซ็ด

ขยายเป็นทิวแถวแล้ว ความร้ายกาจดุคันของเขาก็กิ่งพุ่งทะยานตามตำแหน่งที่ได้รับมาไม่แพ้กัน

หากไม่มีเรื่องจำเป็น ผู้คนส่วนใหญ่จะพยายามหลีกเลี่ยงการมีปัญหากับจ้าวเวยหลงกันทั้งนั้น เว้นแต่พวกที่พยายามเข้าหาเขาเพื่อผลประโยชน์บางอย่าง ที่จะยอมข่มความกลัวแล้วบั่นหน้านับตัวเองเป็นมิตรกับชายหนุ่ม มีอีกเหตุผลก็คือพวกเขากลัวอิทธิพลของตระกูลจ้าว จึงยังพยายามรักษาความสัมพันธ์ของตนกับตระกูลจ้าวเอาไว้ อย่างสุดความสามารถ แต่นับวันก็ยิ่งยากเย็นขึ้นไปทุกที เพราะผู้นำตระกูลจ้าวในวันนี้มีนิสัยแตกต่างจากผู้เป็นปู่มากโข

จ้าวเวยหลงเป็นพวกรักสันโดษและเข้าถึงยาก อันเป็นที่มาของคำนิพนธ์ว่าเขานั้นหยิ่งและเย็นชา บวกกับที่ชายหนุ่มไม่ชอบบอกรงานสังคมใดๆ ผิดกับผู้เป็นพ่อที่ชอบเข้าสังคมและนิยมนานสังสรรค์เป็นชีวิตจิตใจ ความสนิทสนมกับตระกูลจ้าวที่ใครหลายคนนี่กว่าตนเคยมี จึงค่อยๆ จางหายไปตามเวลา ยิ่งพวกเศรษฐีใหม่ที่หวังทำความรู้จักกับชายหนุ่มยิ่งเป็นไปไม่ได้เลย

ส่วนคนที่เคยมีเรื่องมีราวหรือไม่ลงรอยกับตระกูลจ้าวหรือกับตัวของจ้าวเวยหลงเองก็ดีนั้น ย่อมต้องเอาตัวหลีกห่างจากจ้าวเวยหลง เพราะความหวาดกลัว ด้วยรู้ว่าพวกเขาไม่มีทางจัดข้อกับตระกูลจ้าวได้ ไม่ว่าจะเป็นวิธีการใด

ตระกูลจ้าวเป็นตระกูลเก่าแก่ มีเส้นสายอยู่ทุกหนทุกแห่ง ทางที่ดีคืออย่าไปขัดขาพวกเขาหรือตั้งตัวเป็นศัตรูด้วยเด็ดขาด โดยเฉพาะกับจ้าวเวยหลง เพราะหากชายหนุ่มคิดจะเก็บกวาดใครหรือสิ่งใดขึ้นมาละก็ ต่อให้เก่งหรือมีคนใหญ่คนโตหนุนหลัง ก็ไม่แน่ว่าจะหลีกหนีเงื้อมมือของจ้าวเวยหลงไปได้

คำเตือนนี้ถูกส่งต่อกันมาหลายต่อหลายทอด แต่ไม่มีใครคิดเลยว่าคำพูดเมื่อครั้งนี้เป็นเรื่องเกินจริง กลับกัน...ทุกคนที่เคยข้องแวะกับ

ตระกูลจ้าวต่างพากันพยักหน้าและลำทับคำกล่าวนั้นด้วยสีหน้าและน้ำเสียงหนักแน่นจริงจังยามพูดถึงความโหดเหี้ยมของเจ้าเวยหลง ผู้นำตระกูลจ้าวคนใหม่เป็นเสียงเดียวกัน

“หนีให้เร็ว อย่าให้เขาตามตัวเจอ แล้วก็อย่ากลับมาเสี่ยงไ้อีกเป็นอันขาด หากไม่อยากตาย”

นี่เป็นคำพูดของอดีตคนที่เคยทำงานกับเจ้าเวยหลง และแน่นอนว่าคำพูดของเขาถ่ายทอดไปถึงใครอีกหลายคนเช่นเดียวกันไม่ว่าจะเป็นมิตรหรือศัตรูของเจ้าเวยหลง ทุกคนล้วนจดจำคำเตือนนี้ได้ขึ้นใจ

แม้ว่าหลายต่อหลายครั้ง เรื่องที่ทุกคนพูดถึงเจ้าเวยหลงมักจะมีอคติส่วนตัวมาเกี่ยวข้อง แต่ก็มีหลายเรื่องที่เป็นความจริงอันไม่อาจหลบลี้หนีตามองข้ามไปได้ โชคดีที่เจ้าเวยหลงไม่ได้มีเวลาว่างมากพอที่จะมาสนใจเรื่องซุบซิบไม่เป็นเรื่องพวกนี้ ชายหนุ่มคิดเพียงว่าอย่างไรเสียตอนที่เขาออกงานสังคมเพราะหาข้ออ้างหลีกเลี่ยงไม่ได้นั้น ผู้คนรอบตัวเขาต่างก็พร้อมใจกันปั้นหน้ายิ้มและพูดประจบเอาใจเขากันอย่างสุขุมที่อยากเอาใจเจ้านายอยู่แล้ว แล้วทำไมเขาต้องเสียเวลาไปวิ่งไล่ตามค่านินทาที่ลอยมาและหายไปกับสายลมพวกนี้ด้วยสำหรับเขา ไม่ว่าลบล้างผู้คนจะนิทาว่าร้ายเขาอย่างไร เจ้าเวยหลงไม่สนใจ ขอเพียงพวกนั้นไม่เฝ้าพูดให้เขาได้ยินเป็นพอ

“ท่านประธานจะไปเจอคุณลิหยางก่อนไหมครับ”

คำถามนั้นทำให้สายตาคมกริบของเจ้าเวยหลงเคลื่อนกลับมาจากนอกรถ สบตาลู่เหว็น เลขาฯ ของตนผ่านกระจกมองหลัง คิ้วเข้มของเขาขมวดมุ่นเล็กน้อยเมื่อพิจารณาคำถามเมื่อครู่อย่างถี่ถ้วน แล้วจึงตอบกลับด้วยคำถาม

“ทำไมฉันต้องไปเจอเขา”

“คุณลิหยางจะไปสิงคโปร์พรุ่งนี้ครับ คนของเราเพิ่งรายงานว่

มีการเตรียมเอาเครื่องบินออกพ่วงนี้ตอนสิบเอ็ดโมงครึ่ง” เลขาฯ ของ จ้าวเวยหลงเอ่ยรายงานขณะก้มหน้าอ่านข้อความในไอแพด หยุดคุ้ยหนึ่งเพื่อตรวจทานข้อความจึงพูดต่อ “ตอนนี้กำลังตรวจสอบอยู่ว่าคุณ ลีหยางจะมีแผนไปพบบ้านอู๋ด้วยหรือเปล่า”

“ไปสิงคโปร์ ไปกี่วัน” จ้าวเวยหลงไม่ยากเชื่อหูตัวเอง ก่อนหน้านี้เขาค่อนข้างมั่นใจว่าจ้าวลีหยาง ปู่ของเขาไม่มีทางไปไหนช่วงนี้แน่ๆ แต่จู่ๆ เลขาฯ ของเขากลับพูดเรื่องการเดินทางไปสิงคโปร์ขึ้นมาเสียอย่างนั้น “แล้วหมอดูคนนั้นล่ะ เปลี่ยนแผนการเดินทางด้วยหรือเปล่า”

“ยังไม่มีรายงานครับ คนของเราจับตาดูอยู่ตลอด ตัวของผู้หญิงคนนั้นยังเป็นตัวมาเซียงไฮ้ครับท่านประธาน”

“จับตาดูเอาไว้ อย่าให้เกิดเรื่องผิดพลาดขึ้น” จ้าวเวยหลงว่าพลางยกมือขึ้นเสยผมแรงๆ อย่างหงุดหงิด

ตั้งแต่หมอดูคนนี้เข้ามาในชีวิตของจ้าวลีหยาง ปู่ของเขา หล่อนก็สร้างเรื่องปวดหัวให้เขาไม่เว้นวัน ขนาดหมอดูที่ปู่ของเขาเคยศรัทธาหนักหนายังไม่สามารถเปลี่ยนความเชื่อที่จ้าวลีหยางมีต่อหมอดูคนนี้ได้ แถมหล่อนยังอายุน้อยกว่าเขาอยู่หลายปี แต่กลับอ้างว่าเห็นอนาคตและสามารถช่วยเหลือสกุลจ้าวของเขาให้รุ่งเรืองกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ได้ แน่نونว่าปู่ของจ้าวเวยหลงเชื่อเจ้าหล่อนหมดหัวใจ ไม่คิดแม้แต่จะตั้งคำถาม ไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนี้แสดงอภินิหารอะไรไว้ พอใครเอ่ยเตือนท่านหน่อย ปู่ของเขาก็ถึงกับขู่ว่าจะตัดขาดและไล่ออกจากตระกูลเลยทีเดียว

ตอนนี้มีเพียงจ้าวเวยหลงคนเดียวที่พอจะมีปากมีเสียง ใช้เหตุผลหักล้างความมั่งมายของจ้าวลีหยางได้บ้าง...เป็นบางครั้ง และนั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมจ้าวเวยหลงถึงรู้สึกเกลียดผู้หญิงคนนั้นทั้งที่ยังไม่เห็นหน้า

ในสายตาเขา ผู้หญิงอายุน้อยที่กล้าเอาตัวเองมาข้องเกี่ยวกับผู้ชายที่สามารถเป็นคุณตาเธอได้โดยการอ้างว่าเป็นหมอดูที่เห็นอนาคต เพียงเพื่อหลอกเอาเงินจากชายที่แก่กว่าพ่อของเธอ ต่อให้จ้าวเวยหลงอยากมองโลกในแง่ดีเพียงใด ก็ไม่สามารถมองว่าเธอเป็นคนดีได้จริงๆ อย่างมากก็เป็นได้แค่คนก่อดมต้นมืออาชีพเท่านั้น

เธอคงไม่รู้หรือว่า การที่เธอหลอกปู่ของเธอให้เชื่อได้สำเร็จนั้นสร้างความเสียหายต่อเขาและตระกูลอย่างไรบ้าง!

“ครับ ท่านประธาน”

เสียงนั้นทำให้จ้าวเวยหลงกลับมาอยู่กับปัจจุบัน ชายหนุ่มระบายลมหายใจยาวเหยียด ใช้เวลาอดีตหนึ่งเพื่อสงบสติอารมณ์

“เรื่องที่ปู่ฉันจะไปสิงคโปร์ ให้คนตามดูอยู่ห่างๆ ก็พอ มีอะไรให้รายงานฉัน อย่าทำอะไรโดยพลการ” จ้าวเวยหลงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงออกคำสั่ง “อย่ารบกวนคนตระกูลเด็ดขาด โดยเฉพาะป้าใหญ่ท่านไม่ชอบโดนจับตามอง”

ป้าใหญ่ที่จ้าวเวยหลงเอ่ยถึงนั้นเป็นลูกสาวคนโตของครอบครัวซึ่งย้ายไปตั้งรกรากอยู่ที่สิงคโปร์กับสามีตั้งแต่แต่งงานกันได้เพียงไม่กี่ปี ซึ่งจ้าวเวยหลงรู้สึกว่าเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องอย่างมาก แม้ว่าสามีสกุลของเธอท่านคนนี้จะไม่ได้มาจากตระกูลเก่าแก่หรือเป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวยมาก่อนจะแต่งงานกันอย่างที่ปู่ของเขาเคยตั้งความหวังเอาไว้ แต่ตอนนี้ป้าใหญ่ก็มีความสุขมากเท่าที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะมีความสุขได้

และคงเป็นเพราะสามีคนใหม่ของป้าใหญ่ทำให้ท่านมีความสุขมากนี้เอง ปู่ของเขาจึงต้องจำใจปล่อยให้ลูกสาวเพียงคนเดียวไปอยู่ไกลหูไกลตา และหากเขาจำไม่ผิด ครั้งนี้อาจเป็นครั้งแรกตั้งแต่ป้าใหญ่แต่งงานออกไปที่ท่านจะได้เจอกับปู่ของเขา จึงไม่แปลกเลยที่การพบกันของทั้งคู่จะสร้างความตระหนักให้คนในตระกูลจ้าว

ถึงแม้ว่าการเลือกสามีของป้าใหญ่ในครั้งนั้นจะไม่ได้เป็นที่ถูกใจ

ของจ้าวลีหยานัก ทว่าโชคดียิ่งที่เรื่องเกิดขึ้นก่อนที่ย่าของเขาจะเสีย ย่าของเขา รักลูกสาวยิ่งกว่าแก้วตาดวงใจ แม้ว่าป้าใหญ่จะเลือกแต่งงานกับชายที่มาจากครอบครัวยากจน ท่านก็สนับสนุนป้าใหญ่ ขอเพียงให้คนรักของป้าใหญ่รับปากว่าจะรักป้าใหญ่เพียงคนเดียว ไม่มีหญิงอื่นตลอดชีวิต และจะดูแลป้าใหญ่ให้ดี เท่านั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับผู้เป็นแม่

แม้จะขัดใจ แต่นั่นก็ทำให้ปู่ของเขาซึ่งยำเกรงภรรยามากต้องยอมปล่อยให้ลูกสาวคนเดียวแต่งงานออกไปพร้อมกับสินเดิมมูลค่ามหาศาล สมฐานะลูกสาวคนเดียวของตระกูลจ้าวในขณะนั้น

ซึ่งสินเดิมในการแต่งงานของป้าใหญ่ในครั้งนั้นได้สร้างรอยร้าวขึ้นในตระกูลจ้าว ยิ่งหลังจากที่ย่าของจ้าวเว่ยหลงเสียชีวิตไป ความสัมพันธ์ระหว่างปู่ของเขา กับป้าใหญ่ก็ยิ่งห่างเหิน แทบจะเรียกได้ว่าตัดขาดกันไปโดยปริยาย จึงไม่ต้องพูดถึงความสัมพันธ์ของพี่น้องคนอื่นกับป้าใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อปู่ของเขาเรียกหมอดูมาทำนายดวงชะตาลูกคนแรกของป้าใหญ่ รอยร้าวที่เคยมีก่อนหน้านี้ก็กลับกลายเป็นความบาดหมางใจครั้งใหญ่ และทุกอย่างก็เลวร้ายกว่าเดิมเป็นร้อยเท่า

“วันนี้ไม่มีประชุมอะไรสำคัญใช้ไหม” น้ำเสียงของจ้าวเว่ยหลงมีแววเหน็ดเหนื่อยและรำคาญ ยิ่งคิดถึงว่าเขาต้องไปนั่งฟังเรื่องของหมอดูคนนี้ตอนเจอปู่ ความหงุดหงิดของเขาก็กว้างใหญ่

“ไม่มีครับท่านประธาน”

“ถ้าอย่างนั้นก็จงร้านโปรดของปู่ฉันไว้สัก...สองทุ่มแล้วกัน” ท่านประธานคนหล่อสั่ง ถอนหายใจแรงขณะหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาส่งข้อความหาผู้เป็นปู่ว่าเขาจะชวนท่านไปกินอาหารร้านโปรดก่อนออกเดินทางได้หรือไม่ ไม่นานโทรศัพท์ของจ้าวเว่ยหลงก็มีสายเรียกเข้า ซึ่งเป็นใครไปไม่ได้นอกเสียจากปู่สุดที่รัก จ้าวลีหยาน อดีตผู้นำของตระกูล

จำวนั่นเอง

“ครับปู่”

“ถ้าจะหลอกฉันไปทานข้าวแล้วห้ามฉันไม่ให้ไปสังคโปร์เหมือนที่พ่อแกเพิ่งทำกับฉันไปก็ไม่ต้อง ยังไงฉันก็ไม่เปลี่ยนใจ”

เสียงปลายสายนั้นบอกชัดว่าเจ้าตัวกำลังหงุดหงิดกับบรรดาลูกหลานที่ซื้ซลาดตาขาว สติแตกเพราะเรื่องไม่เป็นเรื่อง แค่เขาจะไปเจอลูกสาวหลังจากไม่เจอกันหลายปี พวกมันทำราวกับว่าเขาจะขายหุ้นบริษัททิ้งแล้วหนีไปใช้ชีวิตบันปลายกลางป่าเขาอย่างไรอย่างนั้น

“ผมจะห้ามปู่ทำไมล่ะครับ”

จำวเวยหลงว่าเสียงกลั้วหัวเราะ ไม่เหลือเค้าคนหน้าบึ้งเมื่อนาทีที่ผ่านมา การเปลี่ยนอารมณ์บุบปั๊บบของผู้นั้นทำให้ลูกน้องทั้งสองคนที่นั่งอยู่ตอนหน้าของรถชนลุกเกรี้ยว รู้ว่าจำวเวยหลงเก่งเรื่องเสแสร้งซ่อนความรู้สึก แต่พวกเขาก็ยังทำให้ชินไม่ได้จริงๆ

“ผมไม่ใช่พ่อเสียหน่อย ที่ชวนปู่มาทานข้าวนี้เลี้ยงก่อนที่ปู่จะเดินทางไ้ครับ อีกหลายวันกว่าปู่จะกลับมาไม่ใช่หรอ”

“คนของแกนี่ทำงานกันเร็วจริงๆ”

จำวลีหยางกระแหนะกระแหนะหลานชาย แม้ว่าจำวเวยหลงจะเพิ่งก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำตระกูลจำวแทนเขาได้ไม่นาน แต่บาร์มีของจำวเวยหลงกลับไม่ด้อยไปกว่าเขาซึ่งทำหน้าที่ผู้นำมาหลายสิบปีเลย เรียกได้ว่าหลานชายคนนี้ถูกใจเขาทุกอย่าง ทั้งเก่งและเด็ดขาด ต่างจากพ่อของมัน

“ไม่มีใครบอก ผมก็ได้ครับ” จำวเวยหลงยิ้มมุมปาก โดยที่รอยยิ้มนั้นไม่ได้เลยไปถึงดวงตา แววตาของเขายังเย็นชาและคมกริบ ประหนึ่งตัดคนเป็นสองท่อนได้เพียงการตวัดมองครั้งเดียว “แค่ปู่พูดว่าพ่อถึงกับรีบไปขอรับรองให้ปู่เปลี่ยนใจ ผมก็พอจะรู้แล้วว่าทริปนี้ปู่อยู่นานหลายวัน ผมคิดถูกใช่ไหมครับ”

“ไม่ใช่การอะไรที่แกต้องรู้” จ้าวลีหยางว่าเสียงขึ้นจมูก รู้ทันหลานชายมากเหลือของตนดีกว่าใคร “ทำงานของแกไปเถอะ ตำแหน่งประธานบริษัทมันว่างงานนักหรือยังเิง ตอนฉันเป็นประธาน ฉันแทบไม่มีเวลาขยับตัวไปไหน”

“ผมมีเวลาว่างให้ครอบครัวเสมอครับ” จ้าวเวยหลงเอ่ยประจบทั้งสี่หน้าเย็นชา “โดยเฉพาะกับปู่ สรุปว่าไปทานมื้อเย็นกันนะครับ”

“มีคนอื่นไปด้วยไหม” จ้าวลีหยางเริ่มลังเล การที่เขาเคืองบุตรชาย ไม่ได้หมายความว่าเขาจะเอาความโกรธทุกอย่างไปลงกับจ้าวเวยหลง อายุจนปุนนี้แล้ว เขาย่อมแยกแยะได้ว่าใครควรโดนด่าและใครที่เขาควรปล่อยยให้มาประจบประแจง

“ถ้าปู่ไม่อยากให้ใครรบกวนก็จะมีแค่เราครับ” จ้าวเวยหลงบอกคำพูดของชายหนุ่มสร้างความพอใจให้จ้าวลีหยางไม่น้อย นับว่าไม่เสียแรงที่เป็นหลานคนโปรดของเขา เพียงพูดไม่กี่คำจ้าวเวยหลงก็รู้ว่าเขาต้องการอะไร ช่างต่างกับพ่อของมันจริงๆ

“ดี”

นั่นหมายความว่าจ้าวลีหยางตอบรับนัดกินข้าวเย็นนี้ของหลานชาย ซึ่งทำให้จ้าวเวยหลงถึงกับผ่นลมหายใจด้วยความโล่งอก เขารักและเคารพปู่ของเขามาก แต่บางครั้งท่านก็เป็นคนหัวแข็งและดื้อรั้นจนทำให้เขาเกือบประสาธเสียชีวิตอยู่หลายรอบ ต้องยกความดีความชอบในการทำให้ปู่ของเขากลายเป็นคนไม่ฟังใครให้ยายหมอดูที่ชื่อมาสฟ้าอะไรนั่นเลย เพราะตั้งแต่ปู่เขาเจอกับผู้หญิงคนนั้น ความหัวรั้นของท่านก็พุ่งสูงขึ้นชนิดที่ว่าใครพูดก็ไม่ฟัง ขนาดเขายังต้องเปลี่ยนมาใช้วิธีหวานล่อมร้อยแปดแทน

แต่ยายผู้หญิงบ้าคนนั้นคงไม่รู้หรือว่าตัวเองสร้างหายนะให้เขาและครอบครัวขนาดไหน แต่ก็จะเป็นแบบนี้ไปอีกไม่นานหรอก...เมื่อเธอมาถึงที่นี่...มาถึงเซียงไฮ้เมื่อไร เขาจะแจกแจงให้เธอรู้เองว่าเธอทำอะไร

กับเขาเอาไว้บ้าง!

คิดถึงปัญหาต่างๆ แล้ว จ้าวเวยหลงก็ปวดหัวจัดขึ้นมาทันที พลันสงสัยว่าเขาทำบาปกรรมอะไรเอาไว้กับพวกหมอดู ทำไมทั้งชีวิตเขาจึงต้องมาเดือดร้อนเพราะคนพวกนี้ไม่จบไม่สิ้น ตั้งแต่คราวครอบครัวของป้าใหญ่จนกระทั่งตอนนี้ เมื่อไรที่ตระกูลของเขาจะก้าวข้ามความมั่งงายพวกนี้ไปได้เสียที

หลังจากที่เขาก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำตระกูลแทนจ้าวลีหยาง แม้ว่าจ้าวเวยหลงจะพยายามอย่างหนัก แต่เขาก็ยังไม่สามารถเอาความคิดความเชื่อนี้ออกไปจากการบริหารงานอย่างสิ้นเชิงอย่างที่เขาวางแผนไว้ในตอนแรก นี่มันยุคไหนกันแล้ว ทำไมบรรดาผู้อาวุโสในตระกูลถึงได้ยึดติดกับเรื่องไม่เป็นเรื่องพวกนี้นัก

สำหรับจ้าวเวยหลง เขาไม่ต้องการให้มีเรื่องพวกนี้มาเกี่ยวข้องกับการทำงานภายใต้การบริหารของเขา ชายหนุ่มไม่เหมือนปู่ของเขาที่เชื่อเรื่องพวกนี้มาก ชนิดที่ว่าต้องตรวจเช็คตั้งแต่ดวงจัญมาจนถึงสีของป้ายบริษัท ในสายตาของเขา การทำแบบนั้นมันเสียเวลาและเสียทรัพยากรโดยใช่เหตุ เขาต้องการให้การทำงานเป็นไปอย่างรวดเร็วและทันสมัย

ยิ่งช่วงหลังที่เขามีการติดต่อกับบริษัทตะวันตก เรื่องความเชื่อพวกนี้ควรจะหมดไปได้แล้ว นอกจากจะเสียเงินและเวลาโดยใช่เหตุแล้ว ยังยากที่จะอธิบายให้คู่ค้าทางธุรกิจเข้าใจอีก การจะบอกว่าต้องเว้นทางเดินไว้ให้เทพเจ้าเดิน แค่นี้เขาก็อับอายจนอยากเอาหัวมุดคอนกรีตแล้ว

สิ่งที่จ้าวเวยหลงอยากได้มันก็เรื่องหนึ่ง แต่สิ่งที่เขาทำได้ภายใต้การมีอยู่ของจ้าวลีหยางนั้นมันก็อีกเรื่องหนึ่ง แม้ว่าจ้าวลีหยางจะพูดว่าเขาลงจากตำแหน่งผู้นำตระกูลและยกตำแหน่งนั้นให้หลานชายแล้วก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติ อำนาจที่จ้าวลีหยางเคยมีก็ไม่ใช่เรื่องที่จะมอง

ข้ามไปได้เลยเสียทีเดียว

หลายคนในตระกูล โดยเฉพาะรุ่นพ่อของจ้าวเวยหลง ยังเกรงกลัวจ้าวลีหยางอยู่พอสมควร ไม่ว่าจะเป็นเพราะจ้าวลีหยางเป็นพ่อของพวกเขา หรือเพราะกลัวว่าตัวเองจะถูกลดความโปรดปรานลง แล้วถูกขับออกจากตระกูลเหมือนลูกสาวคนโตของครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นด้วยเหตุผลอะไรนั้น ทุกเหตุผลที่ว่ามาก็เป็นเรื่องที่น่ารำคาญพอแล้วสำหรับผู้นำตระกูลคนใหม่อย่างจ้าวเวยหลง

โดยส่วนตัวแล้ว จ้าวเวยหลงไม่ได้มีความคิดที่จะยกตนเป็นใหญ่เหนือจ้าวลีหยาง เขาไม่สนใจเรื่องพรรคินันอยู่แล้ว ขอแค่ตอนที่เขาและปู่มีความเห็นไม่ตรงกันเรื่องไร้สาระพวกนี้ หรือเรื่องที่หมอดูทักท้วงให้มีการปรับเปลี่ยนบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับบริษัท เขาคาดหวังให้คนใต้บังคับบัญชาของเขาสนับสนุนความเห็นของเขา ไม่ใช่หนีบโน้มพยักหน้าเห็นด้วยกับจ้าวลีหยางไปเสียหมด

บางครั้งจ้าวเวยหลงก็อดคิดไม่ได้ว่า ที่คนในตระกูลสนับสนุนความเห็นของจ้าวลีหยางนั้น เพราะแท้จริงแล้วทุกคนในบ้านก็มีความเชื่อแบบเดียวกับปู่ของเขา ไม่ใช่เพราะเกรงกลัวบารมีของชายชราอย่างที่อ้างกับเขา

ก่อนที่จะจ้าวเวยหลงจะได้เสียเวลากับเรื่องที่ผ่านมาแล้วไปมากกว่านี้ ชายหนุ่มก็รู้ตัวว่าตอนนี้รถของพวกเขาเคลื่อนเข้ามาในอาณาจักรจ้าวที่ยิ่งใหญ่เรียบร้อยแล้ว

เจวียนจิ้นเอนเตอร์ไพรส์เป็นหนึ่งในหลายธุรกิจของตระกูลจ้าว แต่ที่เรียกได้ว่าเป็นธุรกิจหลักที่ผลักดันให้ตระกูลจ้าวเป็นที่น่าเกรงขามในวงการธุรกิจ จากที่ก่อนหน้านี้ชื่อเสียงเดียวของตระกูลจ้าวมีเพียงความเก่าแก่ให้คนเขาเล่าลือกัน ผิดกับตอนนี้ที่เจวียนจิ้นเอนเตอร์ไพรส์กลายเป็นยักษ์ใหญ่ในกลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ รับผลิตชิ้นส่วนต่างๆ ให้แก่สองบริษัทยักษ์ใหญ่สัญชาติอเมริกัน เพียง

ไม่กี่ปีพวกเขาก็ผงาดขึ้นมากลายเป็นหนึ่งในองค์กรที่ไม่มีใครกล้ามองข้าม

และเพราะเหตุนั้น ตำแหน่งผู้บริหารเจียวนจินเอนเตอร์ไพรส์จึงเป็นที่หมายปองของใครหลายคนในตระกูลจ้าว ต่างมีความคิดว่า การที่ถูกหลานสายตรงของใครขึ้นมารับตำแหน่งนี้ได้ก็ไม่ต่างจากการได้ขึ้นไปควบคุมตระกูลจ้าวทั้งหมดไว้ในกำมือ ซึ่งความคิดนั้นก็ไม่ได้ผิดไปจากความจริงมากเท่าไร แต่ก็เชื่อว่าจะถูกไปทั้งหมดเสียทีเดียว

ในความรู้สึกของจ้าวเว่ยหลง หลังจากขึ้นมาทำหน้าที่นี้ต่อจากผู้เป็นปู่ได้ไม่นาน เขาก็ได้เรียนรู้ว่าตำแหน่งและอำนาจที่เขาไม่มีอยู่ไม่ได้มาพร้อมความสุขหรือและสุขสบายอย่างที่ใครๆจินตนาการ กลับกัน...อำนาจที่หลายคนอยากได้นั้นมาพร้อมความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่และความคาดหวังที่จ้าวเว่ยหลงต้องแบกรับ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่เขาไม่สามารถตัดสินใจผิดพลาดได้ เพราะความผิดพลาดครั้งหนึ่งอาจทำให้ลูกจ้างตัวเล็กๆหลายคนต้องลำบาก มันเป็นการที่หนักอึ้งเต็มสองป่าของจ้าวเว่ยหลง จนบางครั้งเขาก็นึกอยากโยนทุกอย่างทุกอย่างทิ้ง แล้วกลับไปใช้ชีวิตอย่างที่คนในวัยสามสิบสามปีเขาทำกัน

แต่นั่นก็คงเป็นไปได้เพียงความฝันนั่นละ...จ้าวเว่ยหลงรู้ว่าตั้งแต่ที่เขาขึ้นรับตำแหน่งนี้ต่อจากจ้าวลี่หยาง เรื่องการกลับไปเป็นเพียงเด็กหนุ่มที่กินเที่ยว ใช้ชีวิตธรรมดา ก็ลอยหายไปตามสายลมเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเขาเข้าใจจริงจ้าวเว่ยหลงก็ไม่ได้อาศัยอารมณ์ชีวิตแบบเดิมของตนเท่าไรหรอก แต่นานๆ ครั้งมันก็จะมีแวบหนึ่งที่เขาคิดถึงช่วงเวลาแสนอิสระแบบนั้นขึ้นมาเท่านั้นเอง

“คุณช่งเหยียนรออยู่ในออฟฟิศแล้วครับ ท่านประธาน”

จ้าวเว่ยหลงเหลือบมองหน้าเลขาฯ ของตนหลังได้ยินคำนั้น นัยน์ตาคมกริบของเขาฉายแววลึกลับ ยากจะคาดเดาว่าคิดอะไรอยู่

ทำให้เจ้าของคำพูดเมื่อครู่หน้าซีด คิดว่าตนพูดอะไรผิดไปแน่ จ้าวเวยหลงจึงมองด้วยสายตาเช่นนี้ ทว่าลู่เหวินก็รู้ดีว่าตนไม่มีทางเลือกมากนัก หากเขาไม่บอกจ้าวเวยหลงว่าตอนนี้มีแขกที่ขายหนุ่มไม่ได้ เชิญมานั่งรออยู่ข้างบนก่อนแล้ว และปล่อยให้ผู้เป็นนายขึ้นไปพบเจอเองโดยไม่แจ้งล่วงหน้า แบบนั้นจ้าวเวยหลงก็เอาเขาตายเหมือนกัน

“อืม”

จ้าวเวยหลงรับคำในลำคอก่อนถอนหายใจ จากนั้นจึงเปิดประตูรถและก้าวตรงไปที่ลิฟต์ส่วนตัวสำหรับผู้บริหารโดยไม่หยุดพักหายใจ

ร่างสูงในชุดสูทราคาแพงพร้อมดวงหน้าดุดันนั้นเป็นภาพที่ชินตาของคนทำงานในเจียวันจิ้นเอนเตอร์ไพรส์ แต่ไม่มีทางที่พวกเขาจะรู้สึกชินชากับรังสีอำมหิตที่แผ่ออกมาจากร่างสูงของผู้เป็นเจ้านายครั้งแรกที่พบจ้าวเวยหลง พวกตนเคยหวาดกลัวและอด้อดอย่างไร ตอนนี้ก็รู้สึกเช่นนั้นไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งบริษัทมีเพียงพนักงานไม่กี่คนที่เท่านั้นที่มีความกล้ามากพอที่จะพูดคุยกับจ้าวเวยหลง ทุกคนต่างคิดว่า หากไม่จำเป็นจริงๆ ก็ไม่มีใครอยากเอาหัวขึ้นไปวางบนเขียงหรอก

แม้จะผ่านมาหลายปีแล้ว แต่ก็ไม่มีใครลืมนึกว่าจ้าวเวยหลงทำเช่นไรกับอดีตพนักงานสาวใจกล้าที่บ้าบิ่นพอที่จะทอดสะพานให้เขาอย่างใจแข็ง วันนั้นหลังจากที่จ้องเจ้าหล่อนด้วยสายตาเย็นชาคมกริบแล้ว จ้าวเวยหลงก็ประกาศไล่หล่อนออก พร้อมกับให้เลขาฯ ของเขานำชื่อหล่อนขึ้นประกาศอย่างเป็นทางการในเว็บไซต์ของบริษัทว่า หลังจากนี้บุคคลนี้จะไม่ถูกว่าจ้างจากบริษัทในเครือตระกูลจ้าวตลอดระยะเวลาที่จ้าวเวยหลงนั่งตำแหน่งผู้บริหารสูงสุด

เพียงแค่ลงประกาศนั้นไป จ้าวเวยหลงก็สร้างความสั่นสะเทือนและสร้างความหวาดกลัวให้พนักงานหญิงทุกคนที่เคยมีความคิดจะหัวนงเงี้ยว ด้บผั้นสาว ๆ พวกนั้นก่อนจะโยนความเพ้อฝันไร้สาระของพวกเขาหล่อนลงไปในกลุ่ม ปิดท้ายด้วยการเอาดินกลบปากหล่อน

ดังกล่าว ไม่ปล่อยให้ความคิดจำพวกนี้ได้ผุดขึ้นมาจากหลุมอีก

นับว่าเป็นการกระทำที่โหดร้าย แต่ก็ตัดปัญหาได้อย่างหมดจดตามแบบฉบับของเจ้าตัว เพราะตั้งแต่นั้นไม่ว่าใครก็ไม่กล้าต่อแยะกับจ้าวเวยหลงอีกเลย ตั้งแต่พนักงานสาว ๆ ในองค์กรของเขา ลามไปถึงตระกูลต่างๆ ที่เคยคิดจะจับคู่ลูกสาวของตนกับจ้าวเวยหลง ทุกคนที่เห็นประกาศนั้นต่างล้มเลิกแผนการ และเปลี่ยนเป้าหมายจากจ้าวเวยหลงไปหาหนุ่ม ๆ คนอื่นในตระกูลจ้าวแทน

สำหรับพวกเขานั้น แม้จะไม่ได้จ้าวเวยหลงมาเป็นเหย แต่ขอให้เป็นคนตระกูลจ้าวก็นับว่าใช้ได้ เพียงได้เกี่ยวดองกับตระกูลจ้าว ไม่ว่าจะต้องกับใครก็นับเป็นเรื่องดีทั้งนั้น

“โผล่หัวมาได้เสียทีนะแก”

เสียงจิกกัดดังขึ้นทันทีที่เห็นใบหน้าคมคายของจ้าวเวยหลง สายตาคมกริบของคนสองคนต่างจับจ้องกัน คู่หนึ่งเป็นของจ้าวเวยหลงอย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนอีกคู่เป็นของชายผู้มีค่าน้ำมคาย คล้ายจ้าวเวยหลงอยู่หลายส่วน ทำให้คาดเดาได้ไม่ยากว่า ช่งเหยียนที่เลขาฯ ของจ้าวเวยหลงพูดถึงเมื่อครูนี้นี้ก็เป็นหนึ่งในตระกูลจ้าวเช่นเดียวกัน

“สวัสดิ์ครับพ่อ” จ้าวเวยหลงเอ่ยทักทายจ้าวช่งเหยียน ทว่าสีหน้าของเขากลับไร้แววยินดีที่ได้พบผู้เป็นพ่อ บรรยากาศของการพบกันระหว่างพ่อลูกหนาวเย็นและห่างเหินยิ่งกว่าการเผชิญหน้ากันของคู่แค้น ชวนให้สงสัยถึงความสัมพันธ์ของทั้งคู่อย่างมาก

“ยังจำได้ด้วยหรือไม่ว่ามีฉันเป็นพ่อ” จ้าวช่งเหยียนเองก็มีแววหงุดหงิดไม่น้อยไปกว่าลูกชาย แม้สีหน้าของเขาจะไม่ดูตื่นเท่าจ้าวเวยหลง แต่ก็ทำให้พนักงานหน้าห้องตัวน้อย ๆ หวาดกลัวได้ “ฉันรอแกนานแค่ไหนแล้ว”

“ถ้าพ่อบอกผมก่อนว่าจะมา ก็คงไม่ต้องรอนานแบบนี้”

น้ำเสียงราบเรียบของจ้าวเวยหลงบอกให้อีกคนรู้ว่าเขาไม่สนใจ เรื่องที่จ้าวซ่งเหยียนมานั่งรอเขาอย่างปากว่าเลยสักนิด ชายหนุ่มเดิน ผ่านร่างสูงของบิดาไปนั่งหลังโต๊ะ เตรียมเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อเริ่ม ทำงาน การที่จ้าวเวยหลงทำเป็นไม่แยแสทำให้จ้าวซ่งเหยียนหนาว กระดูก ก้าวไปพบฝาคอมพิวเตอร์ของจ้าวเวยหลงเสียงดัง

การกระทำนั้นของจ้าวซ่งเหยียนทำให้เลขาฯ หน้าห้องที่เข้ามา ดูแลแขกของเจ้านายตาโต แม้จ้าวซ่งเหยียนจะเป็นพ่อ แต่เธอก็เชื่อว่า จ้าวเวยหลงไม่มีทางยอมให้เขามาข่มเหงถึงถิ่นแบบนี้ ความหยิ่งยโส ของจ้าวเวยหลงเป็นที่เลื่องลือ ต่อให้คนคนนั้นเป็นพ่อ ก็อย่าคิดว่าจะ มาลบล้างศักดิ์ศรีของผู้นำตระกูลจ้าวได้

“มองฉันแบบนี้หมายความว่ายังไง แกจะสั่งให้คนโยนฉันออกไปงั้นหรือ” ไม่รู้ว่าจ้าวซ่งเหยียนกินอะไรเข้าไป วันนี้จึงใจกล้าบ้าบิ่น ขนาดท้าทายจ้าวเวยหลงเช่นนี้

“ไม่ต้องเสียเวลาเรียกคนหรอก ถ้าพ่อยังบ้าไม่เลิกแบบนี้ ผมจะเป็นคนโยนพ่อออกไปเอง” จ้าวเวยหลงตอบด้วยน้ำเสียงเบื่อบ่นาย ประกาศชัดว่าเมื่อครั้งนี้ไม่ใช่เพียงคำขู่ แต่เป็นการเตือนขั้นสูงสุดจาก เขา ซึ่งนั่นไม่ต่างจากการรูดน้ำเย็นจัดใส่ศีรษะของจ้าวซ่งเหยียนสักเท่าใด

ทันใดนั้นจ้าวซ่งเหยียนก็เหมือนจะได้สติขึ้นมาและตระหนักได้ว่าตนเพิ่งทำอะไรลงไป เขากลืนน้ำลายหนึ่งดๆ ลงคอ หลบตามองมือ ของตนที่กดแน่นบนคอมพิวเตอร์ของลูกชาย ก่อนจะรีบดึงมือกลับมาไว้ข้างตัว สิ้นนามีแววเสียใจในสิ่งที่เพิ่งทำลงไป

จ้าวเวยหลงอารมณ์ดีขึ้น คิดว่าอย่างน้อยจ้าวซ่งเหยียนก็ยัง ไม่ได้ขาดสติไปเสียทีเดียว...แต่มันก็ทำให้เขารู้สึกดีขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น

“แกรู้เรื่องที่ปู่ของแกจะไปสิงคโปร์หรือยัง”

จ้าวซ่งเหยียนเปลี่ยนประเด็นทันที เรื่องที่จะทำให้เขามาหาจ้าว

เวยหลงได้นั้นมีเพียงไม่กี่เรื่อง แม้ว่าจะเป็นพ่อลูกกัน แต่ความสัมพันธ์ของทั้งคู่กลับไม่ต่างจากคนแปลกหน้า ปีหนึ่งพบกันเพียงไม่กี่หน แต่ละคร้งล้วนเป็นวันรวมญาติที่ทุกคนในตระกูลต้องเข้าร่วม ซึ่งหากเลือกได้ละก็ ไม่มีทางที่จ้าวเวยหลงจะไปหรอก

“รู้แล้วครับ”

“รู้แล้ว?” จ้าวซ่งเหยียนจ้องมองบุตรชายด้วยความไม่ยากเขื่อนึกสงสัยว่าหากจ้าวเวยหลงรู้เรื่องแล้วทำไมถึงยังวางเฉยอยู่ได้ “รู้แล้วทำไมยังไม่ทำอะไร แกเสียสติไปแล้วหรือยังเวยหลง ทำไมถึงไม่รีบไปห้ามปู่แก”

“พ่อห้ามปู่แล้วท่านฟังพ่อหรือเปล่าล่ะครับ”

จ้าวเวยหลงเลิกคิ้ว แม้จะรู้อยู่แล้วว่าหากจ้าวซ่งเหยียนหยุดปู่ของเขาได้ ตอนนั้นก็คงไม่มาอยู่ตรงนี้ แต่จ้าวเวยหลงก็อดยกย่องตนเองไม่ได้จริงๆ จึงย้อนถามอีกฝ่ายอย่างกวนประสาท

“นี่แก...”

“ในเมื่อพ่อห้ามท่านไม่ได้ เรื่องอะไรผมต้องหาเรื่องใส่ตัวด้วย ผมไม่ได้มีเวลาว่างมากพอที่จะไปนั่งให้ใครตำหนิหรอกครับ ต่อให้คนคนนั้นเป็นปู่ก็เถอะ”

“แล้วแกจะปล่อยปู่ไปสิงคโปร์อย่างนั้นหรือ” จ้าวซ่งเหยียนเตือนหนัก “แกคงไม่คิดว่าปู่แกไปที่นั่นเพราะอยากพักผ่อนอย่างที่บอกจริงๆ หรือไม่ใช่ไหม แกรู้หรือเปล่าว่าปู่แกนัดเจอใครที่นั่น”

“รู้สิครับ ผมไม่ได้โง่นะ” จ้าวเวยหลงตอบพลางถอนหายใจยาวเหยียด เรื่องแบบนี้ทำไมเขาจะไม่รู้ ไม่ต้องให้ใครมาชี้แจงบอก เขาก็ได้แล้วว่าการเดินทางไปพบป้าใหญ่ครั้งนี้ของปู่ย่อมมีเจตนาแอบแฝง “แต่จะให้ผมทำยังไง ผมขวางปู่ไม่ให้ไปที่นั่นครั้งนี้ได้ แต่ต้องแลกมาด้วยการโดนปู่คาดโทษ นับผมรวมกับพวก ‘ลูกหลาน’ จอมละโมบของท่าน ที่วันๆ จ้องแต่จะหาทางฉวยโอกาสถีบผมลงจากตำแหน่งแล้วป็น

ขึ้นมาแทนที่ผมจั้นหรอ อย่าพูดให้ข้าเหนื่อยเลยครับ ผมไม่ได้โง่เหมือน
อย่างที่พ่ออยากให้ผมเป็นหรอ”

คำพูดเมื่อครู่ของจ้าวเวยหลงทำให้จ้าวซ่งเหียนนิ่งซิงไป ใช้อำ
ว่า ‘ลูกหลาน’ เมื่อครู่นี้มันหมายความว่าอย่างไร เขาเองก็เป็นหนึ่งใน
ลูกของจ้าวลีหยางเหมือนกัน คำพูดที่เพิ่งออกมานั้นจ้าวเวยหลงตั้งใจ
กระทบเขาชัดๆ

ไอ้ลูกอกตัญญู!

“พ่อคิดว่าผมควรเอาสิ่งที่ผมมีตอนนี้ไปเสี่ยง แค่เพราะคนอื่น
อยากให้ผมทำแบบนั้นจั้นหรอครับ”

“ถ้าแกปล่อยขลุ่ยแกไปเจอป่าใหญ่ของแก แกคิดว่าแกจะถอดไอ้
ตำแหน่งนี้ไปได้อีกสักเท่าไรกัน!” จ้าวซ่งเหียนหวาดด้วยความอัดอั้น
เขารู้ดีว่าสิ่งที่จ้าวเวยหลงพูดหมายความว่าอะไร

ไหนจะสายตาที่มันมองเขาเหมือนเขาเป็นเศษขยะชิ้นหนึ่ง ทำ
ให้จ้าวซ่งเหียนผลอระเบิดโทสะออกมา เขาไม่ได้อยากแย่งตำแหน่ง
ผู้นำตระกูลจ้าวมาจากจ้าวเวยหลงเสียหน่อย

ความจริงแล้วตำแหน่งนี้เป็นของเขามาตั้งแต่ต้นแล้วต่างหาก
และหากว่าจ้าวลีหยางรักเขาให้ได้ครั้งหนึ่งที่ท่านรักพี่สาวของเขา ตอน
นี้คนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวนั้นจะไม่มีทางเป็นจ้าวเวยหลงแน่ เขาแค่อยาก
ได้สิ่งที่ควรเป็นของเขาคืนมา เขาผิดหรืออย่างไร

แต่ตอนนี้มันไม่ได้มีแค่เขาที่จ้องเก้าอี้ตัวนี้อย่างที่จ้าวเวยหลง
พูดมานั่นละ การที่ทำให้จ้าวเวยหลงหลุดจากตำแหน่งไปก็ไม่ได้การันตี
ว่าเขาจะได้ขึ้นเป็นผู้นำตระกูลจ้าวแทน ทุกคำที่จ้าวเวยหลงเอ่ยมาล้วน
ถูกต้อง ทุกคนในตระกูลล้วนกระหาย อยากให้คนของตัวเองขึ้นมารับ
ตำแหน่งนี้กันทั้งนั้น ฉะนั้นการเคลื่อนไหวครั้งนี้ของจ้าวลีหยางจึงทำให้
ทุกคนเดือดร้อนหนักชนิดที่ว่าอยู่กันไม่เป็นสุขเลยทีเดียว

เพราะนอกจากคนในตระกูลจ้าวสายหลักที่มีสิทธิ์ขึ้นมาเป็นผู้นำ

ตระกูลแล้ว ก็ยังมีหลานชายคนแรกของตระกูลจ้าวที่เกิดจากลูกสาวคนโตของจ้าวสี่หยางอีกคนหนึ่ง ที่มีสิทธิ์ในการขึ้นเป็นผู้นำตระกูลจ้าว ซึ่งอย่าคิดฝันว่าจ้าวซ่งเหยียนคนนี้จะยอมให้มันผงาดขึ้นมาอยู่เหนือเขาได้ง่ายๆ หากจะให้ไอ้เด็กกาลกิณีคนนั้นมาเป็นผู้นำตระกูลจ้าวแทนจ้าวเว่ยหลง ก็สู้ให้จ้าวเว่ยหลงนั่งตำแหน่งนี้ต่อไปยังจะดีกว่า

แม้ว่าจ้าวเว่ยหลงจะหยิ่งโง่และทำเหมือนเขาเป็นเพียงก้อนกรวดก้อนหนึ่ง แต่การที่เขาได้รับการเคารพจากคนอื่นในฐานะพ่อของผู้นำตระกูลจ้าว ย่อมดีกว่าการให้ไอ้พวกชั้นต่ำสกุลอุ้มมาซุบมือเปิบ

“แล้วถ้าปู่อยากจะยกทุกอย่างให้ป้าใหญ่เขาอย่างที่คุณพ่อกลัวจริงๆ พ่อคิดหรือครับว่าพ่อจะขวางปู่เขาได้” จ้าวเว่ยหลงผ่นลมหายใจยาวเหยียด เหลือบมองหน้าจ้าวซ่งเหยียนด้วยแวตาว่างเปล่าไร้ความรู้สึก

“ฉันขวางปู่สุดที่รักแก่ได้ที่ไหน”

จ้าวซ่งเหยียนเอ่ยเสียงหยันพลางพ่นลมออกจมูก คำนิินทาที่ใครๆ ต่างพูดกันสนุกปากว่าเขาเป็นลูกชังของจ้าวสี่หยาง ใช่ว่าจ้าวซ่งเหยียนจะไม่รู้ กลับกัน เขารู้ดีทีเดียวว่าตัวเองไม่เป็นที่รักของพ่อมาตั้งแต่ไหนแต่ไร แม้ว่าจ้าวสี่หยางจะไม่ยอมรับ แต่การกระทำของเขา ก็แสดงออกชัดเจนว่าเขารักลูกสาวคนโตมากที่สุด ในบรรดาลูกๆ ดูจากสินเดิมที่ยกให้พี่สาวของเขาตอนแต่งงานออกไปก็พอแล้ว สินเดิมพวกนั้นเรียกว่าแทบจะเป็นทุกอย่างที่ตระกูลจ้าวมีในตอนนั้นเลยก็ว่าได้ แต่จ้าวสี่หยางก็ยกให้พี่สาวของเขาไปจนหมด แล้วแบบนี้จะไม่ให้เขากลับอย่างไรไหว นี่หากว่าหลานชายของเขาไม่ได้มีดวงกาลกิณี จ้าวซ่งเหยียนมั่นใจว่าหลานชายคนโปรดของจ้าวสี่หยางไม่มีทางเป็นจ้าวเว่ยหลงแน่

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ตระกูลจ้าวมีอยู่ตอนนี้ก็ไม่มีทางหลุดมาถึงมือจ้าวเว่ยหลงหรือเขาได้เลย ดังนั้นจ้าวซ่งเหยียนไม่มีทางอยู่เฉย เขาจะ

ทำทุกอย่างจนกว่าจะมั่นใจว่าคนที่ผู้นำตระกูลจ้าวจะไม่เปลี่ยนตัว แม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นผู้นำตระกูลก็ไม่ใช่ไร ขอแค่อย่าให้คนอื่นมาฉกฉวยสิ่งที่ควรจะเป็นของตระกูลจ้าวสายหลักไปเป็นของตัวเองก็พอ

“พอก็ารู้อยู่แล้วนี่ ยังต้องให้ผมพูดอะไรอีก”

“แกไม่กลัวว่าไอ้เด็กสกุลฉุนั้นจะมาซุบมือเปิบ แย่งตำแหน่งผู้นำตระกูลไปหรือยัง!” มาถึงขนาดนี้ก็ไม่จำเป็นต้องมาคิดถึงมารยาท บั่นแต่งคำพูดสวยหรูกันอีกต่อไป “ลืมไปแล้วหรือยังว่าไอ้เด็กนั้นมีเลือดตระกูลจ้าวอยู่ครึ่งหนึ่งเหมือนกัน ถึงแม้ว่ามันจะเป็นเลือดชั่วก็ตามเถอะ”

“ถ้าตำแหน่งผู้นำตระกูลมันแย่งง่ายขนาดนั้น พอก็คงได้เป็นผู้นำตระกูลจ้าวไปนานแล้วละครับ”

สีหน้าของจ้าวเวยหลงยังคงเย็นชา ไม่ได้กังวลว่าคำพูดของตนจะทำให้ผู้เป็นพ่อโกรธเคืองแต่อย่างใด จ้าวซ่งเหยียนโกรธเขาแล้วมันอย่างไรละ ในเมื่อเขาไม่สนใจความคิดของคนอื่นอยู่แล้ว แน่نون... สำหรับจ้าวเวยหลง จ้าวซ่งเหยียนก็นับว่าเป็นคนอื่นไม่ต่างกัน

“หรือต่อให้ปู่อยากยกตำแหน่งนี้ให้อี้เถียนจริงๆ คิดหรือครับว่าปู่ปู่ใหญ่จะยอม”

“อี้เถียน?” สีหน้าของจ้าวซ่งเหยียนงงวยเพราะชื่อที่ไม่คุ้นหู ต้องใช้เวลาประมวลอยู่ครู่หนึ่งกว่าจะปะติดปะต่อได้ว่า ‘อี้เถียน’ ที่จ้าวเวยหลงพูดเมื่อครู่นี้หมายถึงใคร “แกไปรู้จักมักจี่กับลูกของปู่ใหญ่ แกตั้งแต่วัยไหนกัน ฉันทบอแล้วใช่ไหมว่าอย่าไปสนิทสนมกับพวกมัน”

“ถ้าผมเชื่อแล้วทำอย่างที่พ่อบอก ปานนี้ผมก็คงไม่รู้ว่่าอี้เถียนเป็นคนเก่งขนาดไหน” จ้าวเวยหลงเล่าสิ่งที่เขารู้มาตลอดหลายปีให้ผู้เป็นพ่อจอมมืดบอดของเขาฟัง แม้คำเสียงที่ใช้จะเย็นเยียบ แต่สายตาคมกริบนั้นมีแวววิเศษอยู่ไม่น้อย “พ่อคิดว่าอะไรที่ทำให้ปู่ต้องบิ่ไปจ้องปู่ใหญ่ด้วยตัวเอง ถ้าไม่ใช่เพราะอี้เถียน พ่อรู้ไหมครับว่าตอนนี้ปู่

ใหญ่กับลุงเม้งวันๆ เขาทำอะไรกันบ้าง เขาไปเที่ยวรอบโลกกันสองคน
ปล่อยให้ลูกชายของเขาทำงานคนเดียว

“ตอนนี้ชีวิตป่าใหญ่ดีกว่าทุกคนในตระกูลจ้าวสายหลักเสียอีก
ดิฉันจะต้องรีบไปอังกฤษonan เพื่อว่าจะได้หลานชายคนโตของท่าน
กลับคืนมาตระกูลจ้าวเลย อี้เทียนเขาเก่งขนาดไหน พ่อก็ควรจะรีบเปิด
หุเปิดตาตัวเองได้แล้ว เพราะถ้าวันหนึ่งอี้เทียนยอมทิ้งทุกอย่างที่เขา
สร้างขึ้นมาด้วยตัวเอง แล้วกลับมาทำงานรับใช้ตระกูลจ้าวเหมือนเบี้ย
ตัวหนึ่งจริงๆ พ่อจะได้ไหวตัวทัน”

“เว่ยหลง!”

“แล้วก็เลิกหลงละเลิกกับไอ้คำว่าตระกูลจ้าวสายหลักบ้างบ่อนี่
เสียที เพราะไม่แน่ว่าอีกไม่นาน เราอาจจะแพ้ตระกูลอู่ของป่าใหญ่
แล้วถูกคนอื่นเขาเรียกว่าเป็นพวกไร้ประโยชน์เสียเอง!”

หากเป็นปกติ เหมือนฝันคงรู้สึกตื่นเต้นบ้างไม่มากก็น้อย
ที่มาต่างประเทศโดยไม่ได้อำนาจวางแผนล่วงหน้ามาก่อน แต่ว่านี้เป็นเมือง
ที่เธอเคยมาแล้ว ความประหม่าจึงไม่ค่อยมี ยิ่งครั้งนี้ไม่มีมาสฟ้าผู้เป็น
พี่สาวร่วมเดินทางมาด้วย ความรู้สึกเดียวที่เหมือนฝันมีตอนนี้จึงมีเพียง
ความเบื่อหน่าย

โชคที่ที่ทิวทัศน์แปลกตาด้านนอกพอจะดึงความสนใจของหญิง
สาวไปได้ ตลอดเส้นทางจากสนามบินไปยังโรงแรมฟิรส์ชั้นสี่จึงไม่
ธรรมดาเกินไปสำหรับเหมือนฝัน ทุกอย่างสะดวกสบายเหลือเกินจน
เหมือนฝันเกือบพลอยหลับไป เรื่องนี้ต้องยกความดีความชอบทั้งหมด
ให้แก่มาสฟ้า พี่สาวของเธอ ที่เป็นคนจัดการทุกอย่างให้ ตั้งแต่จองตั๋ว
เครื่องบินจนถึงเรื่องโรงแรม ก่อนมายังจัดกระเป๋าให้เธอด้วย โลกนี้
ใครจะโชคดีกว่าเธอไม่มีอีกแล้ว

“เฮ้อ...”

พอคิดถึงพี่สาว เหมือนฝันก็ถอนหายใจยาวเหยียด อารมณ์ที่เพิ่งได้ครู่เดียวพลันกลับมาหม่นหมองอีกครั้ง เมื่อระลึกได้ว่าเธอต้องใช้ชีวิตอยู่ต่างบ้านต่างเมืองตัวคนเดียวอีกหลายวันกว่ามาสฟ้าจะบินมาสมทบ

คิดดังนั้นแล้วเหมือนฝันก็เปิดกระเป๋าถือใบเหลืองที่เธอนำขึ้นเครื่องด้วยทันที จำได้ว่าก่อนออกจากบ้าน พี่สาวของเธอย้ำว่าเอกสารสำคัญทุกอย่างมาสฟ้าใส่ไว้ในกระเป๋าเรียบร้อยแล้ว แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ทั้งไอแพดของเธอ แบตสำรอง และพาสปอร์ตล้วนอยู่ในกระเป๋า รวมไปถึงเอกสารการจองโรงแรมที่อาจต้องใช้เช็กอินเข้าที่พักถึงจะไม่ได้ใช้ แต่มาสฟ้าก็มักจะเตรียมไว้เพื่อความปลอดภัย

แค่คิดว่าจะดีสักแค่ไหนหากมาสฟ้ามาพร้อมกับเธอ เหมือนฝันก็ถอนหายใจอีกรอบ ไม่รู้ว่าระแวงที่ทำให้พี่สาวเธอถึงกับต้องทิ้งตัวเครื่องบินคืออะไร ตอนที่อยู่บ้านเธอก็ลืมหืมตาไปเสียสนิท แต่ไม่เป็นไรเอาไวถึงโรงแรมแล้วค่อยโทร. ถามก็ได้ เหมือนฝันพยายามบอกตัวเองในแง่ดี ต่อให้มาสฟ้าอยู่ แต่พี่สาวของเธอก็ต้องรับสายเธอแน่ อย่างมากเธอก็แค่โดนบ่นนิดๆ หน่อยๆ ตามประสา นั่นละ

ปลอบใจตัวเองเสร็จแล้วเหมือนฝันก็ผ่อนคลายความโล่งอก พอดีกับที่รถของเธอมาถึงโรงแรมพอดี ความสนใจจึงถูกดึงไปยังเรื่องการเช็กอินแทน เรื่องการโทร. หามาสฟ้าจึงถูกลืมหืมไปด้วยประการฉะนี้

ทว่ายิ่งการเดินทางมาจนถึงการเช็กอินเข้าโรงแรมของตนราบรื่นเท่าไร เหมือนฝันก็อดคิดถึงพี่สาวขึ้นมาอีกหนไม่ได้ มั่นใจว่าหากมาสฟ้ามาที่นี่ด้วยเธอจะสบายยิ่งกว่านี้ อีกทั้งยังเหมือนมีธนาคารเคลื่อนที่ติดตัว เงินสักสองสามล้านจะไม่กระเด็นออกจากกระเป๋าเธอ เพราะเหมือนฝันรู้ว่าพี่สาวที่แสนดีของเธอจะไม่ยอมปล่อยให้เธอควักกระเป๋าจ่ายแน่

นี่ถ้ามาสฟ้าไม่ติดธุระแล้วมากับเธอตามแผนเดิมนะ...ต่อให้ไกลกว่าเซียงไฮ้ไปอีกครึ่งโลก เหมือนฝันก็ไม่ห้วน!

“โอ๊ะ ขอโทษค่ะ”

จังหวะที่เหมือนฝันรับคีย์การ์ดจากกรีเซปชันและผละออกมานั้น เธอก็ชนเข้ากับใครคนหนึ่งโดยไม่ตั้งใจ ความเหนื่อยล้าจากการเดินทางทำให้หญิงสาวอยากขึ้นห้องไปพักผ่อนเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เหมือนฝันจึงเป็นฝ่ายเอ่ยขอโทษก่อนโดยไม่จำเป็นต้องหาคนถูกผิด เมื่อถอยห่างและเงยหน้าขึ้นมา เหมือนฝันจึงเห็นหน้าคู่กรณี คิ้วงามเล็กขึ้นเล็กน้อยด้วยความแปลกใจ

ใบหน้าคมคายของชายหนุ่มทำให้เหมือนฝันประหลาดใจ คาดตาไปต่างๆ นานาว่าคนตรงหน้าเธอคงไม่พ้นเป็นคนดังแน่ เพราะหน้าตาเขาไม่ธรรมดาเลย อีกทั้งบางสิ่งบางอย่างจากตัวเขาทำให้เหมือนฝันรู้สึกระย้อยโดยสัญชาตญาณเหมือนทุกครั้งที่เจออันตราย แต่เหมือนฝันก็รู้สึกเช่นนั้นเพียงเสี้ยววินาที

ทันทีที่เธอสบตาเร็วเล็กน้อยก็รีบถอยห่างนั้น เหมือนฝันก็ไม่ได้รู้สึกโดนคุกคามอีกต่อไป หญิงสาวก้มศีรษะให้ร่างสูงเป็นเชิงขอโทษส่งท้ายอีกครั้ง ก่อนหมุนตัวเดินออกมา โดยมีพนักงานเซ็นกระเป๋าดำเดินทางของเธอตามหลังมาติดๆ ระหว่างนั้นเหมือนฝันก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นต่อสายหาพี่สาวทันที

นัยน์ตาคมกริบของจ้าวเวยหลงมองตามแผ่นหลังเล็กของ คนที่เขาตั้งใจจะมาเจอหน้าด้วยความรู้สึกหลากหลาย ที่แรกเขามีแผนจะมาคุยกับหมอดูตัวร้ายเรื่องของปู่เขา ทันทีที่เลขาฯ ของเขารายงานว่า ตอนนี้หมอดูคนที่ว่ามาถึงเซียงไฮ้และจองที่พักที่นี่เอาไว้ จ้าวเวยหลงก็มาดักรอหญิงสาวตั้งแต่เช้า ถือโอกาสมากินมื้อเช้าระหว่างนั่งรอเจ้าหล่อนไปด้วย และไม่นานเขาก็ได้เจอคนที่สร้างความปวดหัว

ให้เขาตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา

ใบหน้าของหญิงสาวเหมือนกับภาพในแฟ้มข้อมูลที่เขาเคยได้รับจากเลขาฯ ของเขาทุกกระเปียดนี้ เว้นแต่แววตาที่จ้องตอบเขา แม้จะเป็นเพียงเสี้ยววินาที แต่จ้าวเวยหลงกลับรับรู้ได้ไม่ยากว่า บางสิ่งบางอย่างในแววตาของหญิงสาวไม่ธรรมดาและแตกต่างจากแววตาในรูปถ่ายที่เขาเห็น แม้ี่จะเป็นครั้งแรกที่พบกัน แต่ประกายคมกล้ำยามจ้องตอบเขาก่อนที่หล่อนจะผละไปทำให้จ้าวเวยหลงรู้สึกลึกลับขึ้นมา ทำได้เพียงมองร่างบอบบางของหญิงสาวเดินจากไป ไม่ได้เข้าไปถามหรือพูดเรื่องที่เธอหลอกลวงปู่ของเขาอย่างที่ตั้งใจไว้ในตอนแรก

“ท่านประธานครับ”

“ว่าไง” จ้าวเวยหลงกะพริบตา ดึงตัวเองกลับมาอยู่กับปัจจุบัน ขณะเหลือบมองหน้าเลขาฯ ของตน เมื่ออีกฝ่ายจ้องเขานิ่งไม่ยอมพูดจา คิ้วเข้มจึงขมวดมุ่นด้วยความหงุดหงิด “มีอะไร เรียกฉันแล้วทำไมไม่พูด”

“ท่านประธานยืนอยู่ตรงนี้นานแล้วครับ จะให้ผมไปพา...”
ลู่เหว่นเอ่ยด้วยน้ำเสียงลึกลับก่อนจะชี้ไปยังทิศทางที่หญิงสาวคนเมื่อครู่เดินหายลับไป เป็นเชิงบอกว่าคนที่เขาอาสาจะไปพามาหาท่านประธานหมายถึงใคร “เอ่อ...คุณผู้หญิงกลับมาใหม่ครับ”

“ไม่ต้อง”

จ้าวเวยหลงลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงตอบ เมื่อมองซ้ายมองขวา และพบสายตาวอยากรู้อยากเห็นของทั้งพนักงานของโรงแรมและลูกค้าหลายคนที่ยังจำได้ว่าเขาเป็นใคร จ้าวเวยหลงก็หมดความอยากอยู่ที่นั่นต่อ อีกทั้งยังมีงานที่เขาต้องกลับไปจัดการต่อที่บริษัท ชายหนุ่มจึงตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว แล้วจึงออกคำสั่ง

“ให้คนคอยดูผู้หญิงคนนั้นไว้ ตามห่างๆ อย่าให้รู้ตัวล่ะ ไม่ว่าเขาจะไปไหน เจอใครก็ให้รายงานฉันทันที”

“ได้เลยครับ”

ลู่อูเหว็นรีบพยักหน้ารับคำสั่ง คิดว่าการจับตามองหมอดูคนนี้ไว้คงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด อีกทั้งพวกเขายังไม่รู้ว่าที่เธอเดินทางมาถึงเพียงนี้มีจุดประสงค์เพื่ออะไร หากบุ่มบ่ามทำอะไรไป อาจเป็นการแหวกหญาให้สูงตื้นได้ อีกอย่าง เมื่อครูนี้นตอนที่จ้าวเวยหลงตั้งใจเดินชนผู้หญิงคนนั้น เธอก็ไม่มีท่าทีหรือแสดงพิรุณให้เห็นว่าเธอรู้ว่าจ้าวเวยหลงเป็นใครมาก่อน ไม่แน่ว่าที่เธอมาที่นี่อาจจะเป็นเหตุผลอื่น ไม่เกี่ยวกับตระกูลจ้าว

ตอนนี้ลู่อูเหว็นคิดว่ามีความเป็นไปได้อยู่สองอย่าง นั่นคือ หมอดูคนนี้ไม่รู้จักรักจ้าวเวยหลงมาก่อนจริงๆ หรือไม่ก็ความสามารถในการแสดงของเธอจะต้องดีมากขนาดตบตาผู้นำตระกูลจ้าวได้ ยิ่งนึกถึงท่าทางของผู้เป็นนายหลังจากเผชิญหน้ากับหมอดู ผู้ที่จ้าวเวยหลงเคยหมายหัวไว้ตั้งแต่ก่อนพบกันแล้ว ลู่อูเหว็นก็ยังสับสนและลังเล เพราะเจ้านายของเขาไม่ได้มีแววมุ่งร้ายอย่างปากว่าแต่อย่างใด กระทั่งวิแววที่จะตั้งใจทำลายหญิงสาวให้พังกันไปข้างอย่างที่เคยพูดไว้ก็ยังไม่ให้เห็น

“แล้วจงใ้ะให้ฉันด้วย ฉันจะทานม้อเย็นที่นี่”

คำสั่งนี้ของจ้าวเวยหลงทำให้ลู่อูเหว็นอ้าปากค้าง เดาได้ไม่ยากว่าจ้าวเวยหลงคงมีแผนมาดักเจอหมอดูคนสวยอีกแน่ๆ แต่กระนั้นมันก็มีปัญหาอยู่ดี

“แล้วถ้าคุณ...เอ่อ คุณผู้หญิงทานม้อเย็นที่อื่นละครับท่านประธาน เราจะไม่มาดักกรอฟรีเหอ”

“ใครบอกว่าฉันจะมาดักกรอ” จ้าวเวยหลงหันขวับมามองลู่อูเหว็นด้วยสายตาคมกริบ ทำเอาผู้เป็นเลขาฯ ต้องรีบหลบตาด้วยท่าทางลนลาน เหงื่อแตกพลั้กด้วยความหวาดหวั่น กลัวว่าตนจะพูดอะไรไม่เข้าท่าออกไปจนทำให้ผู้เป็นนายโกรธ “ฉันแค่อยากทานม้อเย็นที่นี่

มีปัญหาหรือใจ”

“ไม่มีครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปเตรียมรถ ฉันจะเข้าออฟฟิศ”

“ได้ครับ ท่านประธาน”

“ฝันเพิ่งถึงคะ เข้ามาในห้องแล้วก็โทร. หาพี่ฟ้าเลย” ว่าแล้วเหมือนฝันก็ผ่อนลมหายใจเสียงดังให้สมกับความเหนื่อย ขณะพลิกตัวนอนหงายบนเตียงหลังใหญ่โดยถือโทรศัพท์แนบหูไปด้วย “เมื่อกี้ฝันเชื่อข้า เดินชนใครไม่รู้ตอนจะขึ้นมานอนห้อง ถ้าพี่ฟ้ามาด้วย ฝันก็คงไม่ต้องชนใครเขาเข้า”

“ถ้าระวังก็ไม่ชนใครเขาเข้าหรอก” เสียงหวานที่ดังตอบมานั้นแผ่วแววขบขัน ทำให้เหมือนฝันได้ไม่ยากว่าตอนนี้พี่สาวของเธอคงยิ้มกว้างอยู่ “แล้วนี่จะทำอะไรต่อจ๊ะ จะทานข้าวที่โรงแรมหรือเปล่า”

“คิดอยู่คะ” เหมือนฝันทำปากย่น ตอนอยู่บนเครื่องบินเธอก็นอนหลับมาตลอดทาง จึงไม่รู้สึกเหนื่อยมากนัก “ว่าจะอาบน้ำก่อนแล้วค่อยคิดอีกที ไม่รู้ว่าร้านที่เราเคยไปครั้งที่แล้วตอนมานี้ยังเปิดอยู่หรือเปล่า”

“เราเพิ่งไปเมื่อสองปีก่อน เขาคงไม่เจ็จเร็วขนาดนั้นหรอกมั้ง” มาสฟ้าตอบ น้ำเสียงยังสดใสและอ่อนโยน ชวนให้คนฟังเคลิบเคลิ้มเหมือนอย่างที่เป็นฝันจำได้ “ว่าแต่เราเถอะ รอบนี้ไปคนเดียวคงไม่ได้ทำอะไรหายหรือกินอะไรใหม่ ตอนลงจากเครื่องเอาของมาครบหรือเปล่า”

“ครบสิคะ!” คำถามนั้นทำให้เหมือนฝันซึ่งมีชนักติดหลังแดงขึ้นมาหลังตรงหน้า ู้สึกว่าตอนนี้มาสฟ้าคงกำลังหรีตาจับผิดเธอ แม้จะอยู่กับคนละประเทศ “ฝันจะทำอะไรหายได้ยังไง นอกจากมือถือกับพาสปอร์ตก็ไม่ได้เอาอะไรออกจากกระเป๋าเลย”

“ไม่ใช่ว่าลืมหืมทั้งกระเป๋าวัดบนเครื่องเหมือนตอนไปอังกฤษหรอ กนะ” ผู้เป็นพี่ที่รู้ไส้รู้พุงเหมือนฝันทุกอย่างยังไม่วางใจ จำได้ว่าครั้งที่ไป อังกฤษด้วยกัน กว่าพวกเธอจะกลับบ้านได้นั้นเหนื่อยมากเพียงไร

“ไม่ลืมหืมคะ รอบนี้ฝันหีบกระเป๋ามาครบ” เหมือนฝันยืนยัน เสียงแข็งพลางกวาดตามองรอบห้อง นับจำนวนกระเป๋าดูเส้นทางไป พร้อมกัน เมื่อแน่ใจแล้วจึงล่ำทับด้วยน้ำเสียงแข็งขันกว่าเดิมเล็กน้อย “นับแล้วครบทุกใบคะ ไม่ลืมหืม”

“ไม่ลืมหืมก็ดีแล้วจ๊ะ” พอเหมือนฝันยืนยันกรานหนักแน่นเช่นนั้น มาสฟ้าก็โล่งอก คิดว่าหากเหมือนฝันมั่นใจว่าตัวเองไม่ลืมหืมอะไรก็ดีแล้ว เพราะหลังจากนี้น้องสาวตัวน้อยของเธอจะเจอเรื่องลำบากมาก หาก ยังต้องพะวงกับเรื่องเล็กน้อยพวกนี้ เหมือนฝันจะยิ่งลำบากกว่าเดิม อีกทั้งเธอก็อยู่ไกล คงช่วยอะไรไม่ได้เท่าไรนัก

“ถ้าพี่ฟ้ามาด้วยคงดีกว่านี้”

“เพิ่งออกจากบ้านได้วันเดียวก็นั่นแล้ว เรายังไง” มาสฟ้าหลุด หัวเราะเมื่อได้ยินน้ำเสียงสิ้นหวังของน้องสาว “ใจคงจะทำตัวติดกับพี่ ไปจนถึงเมื่อไหร่”

“ก็จนกว่าจะตายนั่นแหละค่ะ!” เหมือนฝันตอบกลับในเสียง วินาที่ เสียงกระดังเมื่อคิดว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างตอนที่เธอปล่อยให้ มาสฟ้าคลาดสายตา “หะ...คราวที่แล้วฝันผลอน้อยเดียวก็น่ามีไอ้ชั่ว ที่ไหนไม่รู้มาเกาะเกาะพี่ฟ้า กว่าจะสลัดมันพ้น ฝันเบื่องานไปตั้ง เท่าไหร่”

“คนเขามีชื่อ เราเรียกเขาอย่างนั้นได้ยังไงเล่า” มาสฟ้าย่นคิ้ว อันที่จริงชายหนุ่มที่เข้ามาจีบเธอก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร เพียงแต่เป็นคน โลเลและหุบไปหน่อยเท่านั้น “เราเสียมารยาทกับคุณยุทธ์เขาหลาย ครั้งแล้วนะ”

“ถ้าเจอกันต่อหน้า ฝันจะทำยิ่งกว่าเรียกมันว่าไอ้ชั่วอีก” เหมือน-

ฝันแยกเขี้ยว เพียงคิดถึงคนที่เกือบจะได้เป็นคนรักของพี่สาวขึ้นมา อารมณ์ของหญิงสาวก็เดือดปุดๆ อยากชกเขาให้หน้าหงาย เพื่อจะอารมณ์ดีขึ้น “แต่สันดานชั่วฉลาดอย่างมันคงไม่กลัมาเจอฝันหรอก”

“ก็เราเล่นด่าเขาไปเสียขนาดนั้น ใครเขาจะอยากมาเจอ” แม้มาสฟ้าจะรักน้องสาวมาก และหลายต่อหลายครั้งก็เข้าข้างเหมือนฝัน อย่างหน้ามิดตามัว แต่เมื่ออยู่ด้วยกันลำพัง เธอผู้เป็นพี่ก็อดเอ่ยเตือนน้องสาวไม่ได้ “เราน่ะมันปากร้าย”

“หมดหน้าก้นด้วยค่ะ ไม่ได้มีดีแค่ปากร้ายอย่างเดียว” เหมือนฝันแยกเขี้ยว โชคดีที่ตอนนี้มาสฟ้าไม่ได้อยู่ตรงนี้ด้วย ไม่อย่างนั้นเธอคงโดนพี่สาวหยิกจนเนื้อเขียวโทษฐานชอบกวนประสาท

“นี่เตือนเพราะห่วงหรอกนะ”

“ฝันโล้มันไปก็เพราะรักพี่ฟ้าเหมือนกันนั่นแหละ” ยังไม่ทันที่มาสฟ้าจะได้พูดจบประโยค เหมือนฝันก็เอ่ยสวนไปทันควัน “ยังโชคดีที่มันรักตัวกลัวตายอยู่บ้าง ไม่อย่างนั้นฝันคงเปลืองแรงกว่านี้”

“ฝัน...”

“ถ้าพี่ฟ้าจะมาบ่นฝันเรื่องไอ้หมอนี่ ฝันไม่คุยแล้วละค่ะ” เหมือนฝันตัดบทด้วยน้ำเสียงแรงจนเป็นที่สุด ทำให้มาสฟ้าพูดอะไรไม่ได้ เว้นแต่ถอนหายใจเสียดัง ยอมจำนนต่อความดื้อรั้นของน้องสาว

“ถ้าอย่างนั้นก็วางสายเถอะจ้ะ พี่จะไปทำความสะอาดบ้านละ”

คำพูดนั้นของมาสฟ้าทำให้คนที่แกล้งนอน หวังให้พี่สาวจ้อ ทำหน้าคว่ำ คาดโทษศัตรูหมายเลขหนึ่งเอาไว้ในใจ คิดว่าหากเจอกับไอ้คนที่เกือบเป็นแฟนของมาสฟ้าเมื่อไรละก็ เธอจะเล่นงานมันให้หนัก

“ก็ได้ค่ะ”

“แล้วก็จะวังตัวนะ อย่าไปเที่ยวด่าใครเขาแล้วล่ะ”

“ฝันไม่หาเรื่องใครก่อนอยู่แล้วละค่ะ” เหมือนฝันว่าพลางกลอกตา มาสฟ้าเห็นเธอเป็นคนอย่างไรกันถึงได้พูดแบบนั้น เธออายุยี่สิบเจ็ด

แล้วนะ ไม่ใช่เจ็ดขวบ ที่จะได้หาเรื่องทะเลาะกับคนเขาไปทั่ว “ฝัน
เรียบร้อยจะตายไป พี่ฟาก็รู้นี่คะ”

“ก็เพราะรู้แหละถึงได้เตือน” มาสฟ้าใช้ความอดทนอย่างมาก
ที่จะไม่กลอกตาขึ้นฟ้าเพราะคำพุดยกทางตัวเองของน้องสาว “ระวัง
ตัวนะฝัน พี่เป็นห่วง”

“ค่า” เบื่อที่จะพูดเรื่องนี้เต็มที เหมือนฝันจึงรับคำอย่างขอไปที่
แต่กระนั้นมาสฟ้าก็ยังมิวายเอ่ยย้ำด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดยิ่งกว่าเดิม
“ระวังตัวนะ”